

SŁOWNICTWO.

Wyrazy z gwary ludowej tyczące się leśnictwa i lasu.
(Ciąg dalszy.)

Dąbrowy = dębowy (Szlązk Górny).

Dag (dęga) = klepka.

Debra = zwykle wąwóz lub jar, niekiedy mały laszek drzew szpilkowych.

Dekła (dreksa) = cieślca, do wyrabiania dzwon (Krak.).

Dębczyna = dębina (Lubelskie).

Dębiałka = gałasówka.

Dębianka = żołądź.

Dębiarz = garbarz.

Dębiec = dąb ścięty, kloc dębowy.

Dębrik = dąbrowa, dębina.

Dębowe jabłko, *dębówka* = żołądź.

Dołbacz = dzięcioł (Złoczowskie).

Drapaki = jeżyny (*Rubus fruticosus*) Przemyskie.

Drągowina = drzewo w lesie na drągi, łaty i t. p.

Drewnia = drwalnia, drewutnia, drewniarnia.

Drewniarz = spuszczający drewno opałowe ryzami.

Drewniaki = chodaki, trepki drewniane, trzewiki z drewnianą podeszwą. *Drewniak* = dom mieszkalny z drewna (Augustowskie), = wóz drewniany, niekuty, z osiami drewnianymi (Płockie).

Droga = głąb rzeki, przypływ, nurt, „Bug zamienia nie-raz w ciągu roku mieliznę na głębię, czyli w mowie oryli: „hak“ na „drogę“.

Drożyszczce = droga leśna mało używana.

Drok = janowiec.

Drzec błonki = łupać łuczywo.

Drzewie, *drzewica*, *drzewina* = drzewo jakiegokolwiek.

Drzewiatko = małe drzewko.

Drzęzg = drzazga, trzaska.

Drzon, *drzón* = rdzeń drzewa.

Dubas = szkuta, statek do spławu zboża.

Dubica = gruby kloc, zwykle dębowy, używany na Bugu zamiast czółna.

Duchowina = grunt sapowaty.

Dudławy = spróchniały, dziurawy, dudławe drzewo.

Duk = dziupło, stary, wypróchniały pień.

Dusza = rdzeń w drzewie.

Dyble = kołki do zbijania drzewa w ścianach.

Dyga = długie a cienkie drzewo.

Dyle, dyliny, dylówka = podłoga w oborze lub stajni, ułożona zwykle z ciosanych drzew.

Dylować = robić podłogę z dylów.

Dziedzic = nasiennik, drzewo pozostawione po wycięciu lasu.

Dzień (rodz. żeńsk.) = sosna, w której się gnieźdzą pszczoły.

Dzikowina = pustkowie wśród lasów.

Dziubnia = dziupło w drzewie.

(Dalszy ciąg nastąpi.)